

De bushokjes van Zierikzee

Fragmenten uit de bijbel gebruik ik vaak als parallel verhalen, als vergelijk, als illustraties bij wat voor onze ogen vandaag aan de dag gebeurt. Zo kan een en het zelfde verhaal uit de bijbel verschillende aspecten uit ons dagelijks leven belichten. Het werkt ook omgekeerd want die oude teksten van weleer komen door deze aanpak even zo vaak zelf weer tot leven. Het verleden wordt heden en het heden wortelt in het verleden. Het leidend thema voor vandaag gaat over hoe wij in ons dagelijks leven met elkaar omgaan en hoe vaak wij, al dan niet bewust, elkaar een schuilplaats bieden, zonder dat dat er meteen lagen dik bovenop ligt. Meestal gebeurt het “in het voorbij gaan”, Als bij een ontmoeting bij de bushalte of bij een kopje koffie aan de keukentafel. Veelal kleinschalig en persoonlijk, maar soms ook in het groot, soms politiek. Denk bijvoorbeeld aan de onthulling van het Nationale Monument voor de slachtoffers van de Holocaust in Amsterdam. We kunnen ook op een akelige manier verstek laten gaan. Denk maar eens hoe wij als land de Afghanistanen, die daar de afgelopen 20 jaar voor de Nederlandse overheid hebben gewerkt, bij de recente machtswisseling aan hun lot hebben overgelaten door traag en stroperig te reageren op hun vele verzoeken om hen te helpen te evacueren..... maar dat is een onderwerp voor een volgende keer.....vandaag wil ik het hebben over een even groot “schuilplaats” verhaal uit de bijbel met gelukkige afloop: de spijziging van de 5000.

Jezus' optreden is inmiddels groot nieuws geworden in Palestina en trekt massa's mensen. Zo ook weer in de buurt van Jericho. Mensen stromen daar samen om te horen wat hij te zeggen heeft. Het is al wat later op de dag en de winkels zijn al gesloten en de mensen krijgen trek. Wat te doen? Jezus reageert laconiek als een paar van zijn volgelingen hem daar attent op maken, “alle winkels zijn al dicht” .....”Nou”, zegt Jezus, “dan geven jullie hen toch te eten!” Groot drama. “Wat moeten we doen met vijf broden en twee vissen?” Wat een gekruidenier. “Laat de mensen in groepjes gaan zitten en begin te delen van wat je hebt!” Vooruit dan maar. De mensen gaan in groepjes zitten en de volgelingen van Jezus beginnen te delen van wat er is en ze blijven delen van die vijf broden en twee vissen en er is genoeg voor iedereen .....er blijft zelfs over! Een wonder? Welnee. Wie deelt van wat hij/zij te bieden heeft, heeft genoeg voor allemaal. Wie geen corona vaccinaties deelt met de landen in Afrika, die moet miljoenen vaccinatie in de afvalbak gooien omdat de houdbaarheidsdatum verstreken is.....en dan beweren dat ze daar in Afrika

maar beter op hadden moeten letten. O ja, en dan ook het argument/verwijt dat die vaccines natuurlijk niet in de verkeerde handen moeten vallen. De farmaceutische industrie houdt het geld liever op de eigen bankrekening. Maar goed de betekenis van ons parallel verhaal over de spijziging van de 5000 is dat als je deelt van wat je hebt dat er meer dan genoeg is voor allemaal. Het is helemaal niet moeilijk om elkaar uit de wind te houden. Laat je het na dan wordt het al gauw een ieder voor zich en keren wij de ander de rug toe.

Het kan ook anders leert ons het parallel verhaal over Jezus en Zaccheus. Zaccheus was klein van stuk en niet geliefd. Het grote publiek liet hem links liggen, hij was immers van de Belastingdienst. En die mensen zijn nooit te vertrouwen. Het nam niet weg dat Zaccheus op die bewuste dag dat Jezus in Jericho kwam hem ook wel eens van dichtbij wilde zien. Een grote boom bood uitkomst. Zaccheus klom er in en wachtte daar mooi verscholen tussen het bladerdak. Een mooi bushokje toch, die boom! Maar nu het toch over een ander een schuilplaats bieden gaat wordt het verhaal nog indringender. Want Jezus ziet Zaccheus daar tussen de bladeren in die boom zitten, blijft onder de boom staan en zegt tegen Zaccheus, "Zeg Zaccheus, ik kom zo meteen bij jou thee drinken want ik wil ook eens wat meer weten wat jij zoal doet bij de belastingdienst!" Zat Zaccheus eerst in het de bescherming, het bushokje van de boom, nu worden de rollen omgekeerd: van het ene op het andere moment wordt hij het bushokje voor een ander, voor Jezus! Dat wordt rennen voor Zaccheus. Het huis aan kant doen, theewater op zetten en de kopjes wassen, de tafel met een nat doekje afdoen en wat extra stoelen klaar zetten.

Het wordt een interessante middag daar in het huis van Zaccheus. In het gesprek met Jezus blijkt dat het moeilijk werken is bij de belastingdienst. Al dat wantrouwen. Mensen kijken hem scheef aan omdat hij de geïnde belastinggelden moet afdragen aan de bezetter. Maar voor zover Zaccheus kan overzien heeft hij gewoon zijn werk als ambtenaar volgens de regels gedaan en nog nooit iemand benadeeld. En mocht er iemand zijn die zich wel benadeeld voelt dan moet hij/zij dat maar komen zeggen en dan zal hij dat tot op de bodem uitzoeken. En als die persoon gelijk heeft dan zal hij die persoon dat teveel betaalde geld teruggeven inclusief de gederfde rente. En zo, zonder dat hij zich dat misschien zo bewust is, is Zaccheus op zijn beurt weer het bushokje voor mensen die hij mogelijkerwijze benadeeld zou hebben. Zo gaat het tussen mensen die leven "in the shelter of each other". Dat zinnetje schrijf een goede vriendin altijd onderaan haar e-mailtjes aan haar familie, vrienden en kennissen. Het is een oud gezegde en komt uit Ierland toen het nog door de

Kelten bewoond werd. Een land waar tot op de dag van vandaag een schuilplaats geen overbodige luxe is. Toen ik dat beeld voor het eerst tot mij door liet dringen moest ik onmiddellijk denken aan die ouderwetse en inmiddels afgedankte grauw grijze betonnen bushokjes langs de bus route bij de autoweg of op de perrons van een klein stationnetje. Ik kreeg niet de indruk dat ze veel gebruikt werden, maar ze kwamen wel goed van pas als het hard stormde of regende dan hielden ze je even uit de wind en bleef je droog. Of als je hard gerend had om de bus of de trein te halen dan kon je op dat smalle houten bankje even uitrusten, of je kon er even je bekertje koffie opslurpen voordat de trein of de bus kwam, of je kon terwijl je daar stond te wachten zomaar in gesprek raken met iemand die daar toevallig ook stond. Ze mochten er dan wel onooglijk uitzien die grijze bouwseltjes maar ze kwamen je soms mooi van pas. Tegenwoordig zie je ze haast niet meer en zijn ze vervangen door wat ruimere bouwsels. Maar als metafoor kunnen we ze vandaag goed gebruiken, niet alleen omdat die bushokjes nog wel op ons netvlies staan , maar ook omdat wij zelf ooit van die bushokjes gebruik hebben gemaakt. Wij kennen onze eigen behoefte aan een schuilplaats, aan een plek waar wij ook elkaar even uit de wind kunnen houden. Zonder dat wij ons dat even zo goed bewust zijn houden wij elkaar uit de wind. Waar komt die plotseling opwelling vandaan om een oude kennis op te bellen om te horen hoe het met hem/haar gaat? “Wat vind je, ik ben morgen even in de stad en ik heb zin om even bij je langs te komen, schikt je dat, we hebben elkaar al zolang niet gezien laat staan gesproken?!” En zo komt van het een het ander. “Het was fijn je gezien te hebben, dankjewel voor je bezoek en graag tot een volgende keer.” Zonder je dat zo bewust te zijn bij dat kopje thee, ben je even een soort schuilplaats voor elkaar. Nee het gaat niet altijd om ‘grote’ zaken, maar om dagelijkse praktijken. Wat dacht u van het ophalen van de kleinkinderen bij school of van een avondje oppassen zodat de ouders ergens gezellig met een paar vrienden uit eten kunnen. Bushokjes momenten genoeg. Soms gaat het ook om de lange adem, je kunt een bushokje zijn voor een kennis of een buur die elke dag afhankelijk is van het feit dat jij hem of haar wat extra aandacht geeft, of komt helpen bij het aankleden.

Ik nam laatst ook afscheid van de NPB in Tholen en bij het binnenkomen realiseerde ik mij dat die gemeente bijeenkomt in een gebouwtje dat er van buiten uitziet als een gewoon woonhuis. In feite wordt het gebruikt als kerk. Het is eigenlijk een schuilkerk, een plek waar al ruim 150 jaar mensen bijeenkomen die zich om uiteenlopende redenen inhoudelijk niet thuis voelen

bij een van de vele andere kerkgenootschappen in het stadje. Deze meer ruimdenkenden zochten een plek waar zij op hun manier de bijbel konden lezen en het geloof konden beleven. Iemand bood zijn huis aan voor die bijeenkomsten en daar komen ze nu al meer dan 150 jaar zondags bij elkaar.

Overigens ik heb van jullie hier altijd begrepen dat jullie hier ook bij elkaar komen in de Gasthuiskerk in een soort bushokje constructie met de plaatselijke gemeente.....mooi toch. Zo houden bezorgen jullie elkaar een dak boven het hoofd. En mij ook. Vele jaren hebben jullie mij hier uitgenodigd om hier te komen voor gaan in een van jullie diensten. Elk jaar hing Adri aan de telefoon met de agenda bij de hand om met mij afspraken te maken voor het daarop volgende jaar. Ik geloof dat zij in haar leven geen dienst gemist heeft; ik voelde mij soms een beetje een protégé. En ik kan mij met het grootste gemak inbeelden waar zij altijd zat, met haar rug recht en haar tas op haar schoot. In het begin toen de verbindingen naar Zierikzee nog te wensen overlieten, heb ik op het week-end vaak bij haar gelogeed en hadden wij diepe gesprekken bij de keuken tafel: "we live in the shelter of each other". Adri had grote bestuurlijke kwaliteiten. Behalve haar betrokkenheid bij jullie als gemeente, maar ook een organisatie als de plaatselijke wereldwinkel hebben daar de vruchten van mogen plukken. Wat dat betreft past Adri jullie geheel in het thema van deze dienst.

In de loop der jaren heb ik hier in Zierikzee nog veel meer bushokjes leren kennen en ik verbeeld mij dat ik die rol ook voor velen van jullie heb mogen vervullen. In die zin ervaarde ik de lange tocht naar en van Zierikzee nooit als tevergeefs. Ik wil jullie dan ook bedanken voor al jullie goede gaven en al die gelegenheden die jullie mij boden om mijn/onze reisverhalen door het leven te mogen vertellen en delen daar in de koffiekamer achter de kerk. De bushokjes van Zierikzee bestaan en er zijn er vele en ze bestaan in vele toonaarden. Mensen veel geluk!

Amen

26 september 2021